

Chùm lông nách

Hắn là một gã đàn ông mê gái!

Trong cuộc sống sự đam mê mỗi người mỗi khác. Có người mơ làm nhà văn. Có người mơ làm nhà thơ. Có người mơ làm nhà giàu. Có người mơ học hành thành công để năm bắt tương lai v.v... Còn hắn thì mơ được yêu toàn thể đàn bà đẹp trên trái đất này

Có những ước mơ người ta cố tâm thực hiện đeo đuổi để biến giấc mơ thành sự thật. Cũng có những ước mơ cả một đời chỉ là...mơ thôi. Ước mơ của hắn thuộc loại mơ để mà mơ thôi. Hắn cũng không biết tại sao tâm tư hắn luôn tràn đầy cái cảm giác trừu tượng vô cùng kỳ cục đó. Hắn chỉ biết khi gặp gỡ được một bóng hồng nào là trong lòng hắn xốn xang, khuôn mặt đỏ ửng, đêm về trằn trọc thờ dài đầy suy tưởng. Chứa trong hắn là một dòng máu rất khác người với một con tim có thể đựng cùng một lúc bao nhiêu bóng hồng cũng được. Bộ chỉ huy trong hệ thần kinh não tủy của hắn phân bổ rất công bình cho dòng suy tưởng kia đến từng ngăn tim; vì thế, cùng một lúc hắn có thể rung động và cũng cùng một lúc hắn có thể đau khổ. Tất cả những cảm giác rung động và đau khổ rất thật không giả tạo chút nào. Có điều trong đời hắn chưa bao giờ được hưởng cái cảm giác gọi là hạnh phúc, bởi vì nỗi đam mê được phát tiết lúc nào cũng... đơn phương. Hắn yêu nhưng chưa bao giờ được ai đáp trả, tuy thế hắn vẫn cảm thấy sung sướng. Ít nhất ra hắn vẫn còn có được cái thú... đau thương.

Cứ thế hắn lây lất với niềm vui tội tình nhìn ngày tháng bình thản trôi qua. Năm nay hắn không còn trẻ nữa, đã bước vào lứa tuổi trung niên, nhưng hắn không nghĩ mình già. Hắn quan niệm con người không phải già ở tuổi tác mà già ở cảm giác. Hễ bước ra đường gặp bất kỳ người đàn bà con gái đẹp nào mà con mắt còn biết chớp lia chớp lịa thì có nghĩa chưa già. Bởi thế hắn chưa già, bởi vì con mắt hắn mỗi lần gặp gái là chớp lia chớp lịa. Con tim hắn sẵn sàng té ngã trước bất kỳ bóng hồng nào. Mặc dù cam lòng sẵn sàng như thế mà vẫn chưa có dip.

Thường thì hắn yêu để mà thất bại. Học hành không bao nhiêu do đó công ăn việc làm của hắn không lấy gì gọi là khả quan. Điều đó hắn không màng. Tạm bợ với cuộc sống này trong những điều kiện vừa đủ tiền đóng mấy cái bills hàng tháng theo nhu cầu. Thời giờ rảnh rỗi còn lại tâm trí hắn toàn...đi trên mây

Kể từ khi dành dụm mua được cái computer với giá on sale hắn bắt đầu đi trên mây thiệt. Trời ban cho hắn cái khiếu viết văn. Qua hệ

thống Internet những truyện ngắn chuyên đề tình yêu của hần được thường xuyên góp mặt đều đều. Ở đó, ở trên không trung, nhiều độc giả, nhất là độc giả nữ biết hần qua bút hiệu Hàn Vũ cùng những dòng văn lãng mạn ướm át. Hần chế biến những dòng văn ấy từ trong xó bếp, qua cái computer đặt trên bàn ăn cũng vừa là bàn viết. Giang sơn của hần thu gọn khiêm nhường trong căn phòng share cùng vợ chồng của một người bạn quen. Đêm về, sau một ngày đi làm, ăn uống tắm rửa xong hần leo lên trời ngao du cùng chữ nghĩa. Trong tư thế một nhà văn hần giành quyền thượng đế. Hần mặc sức tung hoành san sát những nhân vật trong truyện do hần dựng lên. Hần khoái chí với trò chơi chữ nghĩa này. Đây cũng là một cơ hội duy nhất hần có thể trả thù những thất bại trong tình trường mà hần đã nếm. Những mối u lònng được dịp giải quyết một cách rất là thoải mái. Người ta bảo muốn viết được phải có nhiều vốn sống và phải biết xạo. Cốt truyện có được nguyên nhân thì bớt động não, cứ để dòng tư tưởng tự nhiên chảy lên trang giấy là tự nhiên nó có kết quả. Còn nếu cao tay hơn nữa, thì tự tạo ra nguyên nhân và tạo ra kết quả. Hần có quá nhiều nguyên nhân thành thử hần đâu cần phải tìm kết quả. Kết quả nằm trong tay hần.

Khi hần phung phí đến người đàn bà thứ bao nhiêu hần không còn nhớ thì một hôm, hần bỗng phát giác ra ngòi bút mình đã cạn. Trong lúc còn đang lúng túng vì thiếu đề tài, sắp sửa giã biệt nghề viết văn thì bất ngờ nhận được thư nàng làm quen. Lá thư làm quen nàng viết:

"Ông Hàn Vũ kính mến,

Tôi xin tự giới thiệu với ông, tôi là một độc giả thường xuyên theo dõi truyện của ông mỗi kỳ trên net. Tôi nhận thấy trong mỗi cốt truyện ông đều biểu hiện lòng thù ghét đàn bà. Điều đó làm tôi đâm tò mò và nảy sinh ra ý muốn làm quen với ông. Nếu ông có hứng thú trả lời, thư sau tôi xin nói rõ về mình.

Chào ông.

Lệ Hằng"

Lá thư đầu tiên của người đàn bà đầu tiên gửi hần. Hần không dám tin đó là sự thật. Hần có thể ba hoa thả trí tưởng tượng của mình múa may trong mỗi truyện, nhưng chạm vào thực tế hần bỗng trở thành tên đàn ông khù khờ cố hữu. Con người ai cũng có một bí mật riêng cho phần tâm linh, đây là điều bí mật riêng của hần, hần giữ kín trong lòng. Hần là một nhà văn bay bướm trong ngòi viết, nhưng rất cù lòn trong cuộc sống. Trong cuộc sống hằng ngày hần cù lòn đến nỗi mỗi khi vào quán cà phê hạng sang vẫn còn chưa biết dùng loại đường viên cuba bỏ vào tách cách nào để được gọi là lịch sự. Khi đưa tách cà phê

lên miệng thường thức, hẳn không có được hành động chậm rãi từ tốn như một nghệ sĩ chính gốc. Tóm lại hẳn chỉ có được một trái tim cấu tạo với lối kiến trúc đặc biệt. Như đã nói trái tim của hẳn không biết bao nhiêu ngăn mà kể, cùng một lúc hẳn có thể chứa nhiều người. Hẳn chứa bằng sự trân trọng thật lòng không hề giả dối.

Lá thư làm hẳn suy nghĩ đến hai hôm rồi quyết định trả lời. Thế là hai người quen nhau. Càng ngày thư Lệ Hằng càng tạo cho hẳn nhiều băng khuâng. Những ngăn tim dần dần thu hẹp lại để chỉ còn có một. Một ngăn tim duy nhất để chứa người nữ độc giả chưa hề biết mặt. Cho đến lúc hẳn cảm thấy mình dường như cô đơn, để rồi hẳn biết mình đang cô đơn, hẳn đâm ra nhớ nhưng cùng lúc đâm ra sợ cảm giác não lòng đó.

Mỗi tối, một mình trên xa lộ lái xe từ sở làm về, hẳn phóng như bay, hối hả cho mau đến nhà để mở inbox đón đợi những gì nàng viết cho hẳn. Những ngày không có thư hoặc thư đến trễ vì trục trặc máy móc, hẳn thần thờ quên cả ăn cả ngủ. Hẳn thường ra ngò balcony của tầng apartment đứng nhìn mông lung xa vắng vào khoảng trời với điều thuốc lúc nào cũng cháy đỏ trên tay. Ở đó, tối nào những đám mây treo lơ lửng trên vòm trời cao dường như đang ngùn ngụt khói sương. Hẳn không ngớt liên tưởng đến nàng. Truyện hẳn viết vì thế dường như nhẹ nhàng hơn, linh hoạt hơn. Những nhân vật nữ một thời nào hẳn giết thẳng tay nay lần lượt được hồi sinh và trả lại nhân dáng dịu dàng bầm sinh của nó. Tuy nhiên, có một người hẳn tự thề không bao giờ cho sống lại. Hẳn cũng không hiểu sao hẳn thù dai con người đó quá thể như vậy. Con người đó là một ám ảnh quá khứ. Con người đó là ai. Chúng ta những người đang đọc câu chuyện kể lại này có thể leo vào nơi ẩn sâu kín nhất trong tâm tư hẳn để tìm hiểu ngọn ngành. Từ giấc sâu kín nhất của hẳn chúng ta thấy được một gã thanh niên còn rất trẻ bị lừa vào trại tập trung. Gã thanh niên hiền lành cùng chung số phận của đoàn quân thua trận hơn 30 năm về trước, một hôm bỗng thấy lòng ngu ngơ tưởng nhớ đến một ả đàn bà. ả đó lại là cán bộ quản giáo của mình. Trong lúc tù tội khí thế căm hờn bốc lên ngùn ngụt trong lòng những thanh niên bị lừa đảo đủ mọi phía như hẳn, thì lòng hẳn lại phản ngược lại ý chí của mình. Hẳn không dám hé răng, chỉ biết nuốt những xao động để mỗi đêm về trần trọc vì những tưởng tượng không giống ai.

Đành rằng trong tù khốn đốn trăm bề, những muống cơm nhỏ giọt được cấp phát cầm hơi, thân xác càng ngày càng teo tóp lại vậy mà hẳn vẫn còn sức để thấy cô ả đó hấp dẫn. Nhất là khoảng thời gian đầu khi đám cán bộ nữ được tăng cường từ miền Bắc vào chưa biết dùng xú chiêng nịt vú. Trong bộ đồng phục công an may bằng vải ka ki

Nam Định kể ra loại vải này cũng dày nhưng chưa đủ độ dày đến mức phủ lấp được cái núm vú to bằng hạt bắp cứ nổi cộm cộm lồ lộ lên ngực áo. Cơ đỏi đôi lúc làm hấn chảy nước bọt, nhưng hấn không đoan chắc được nước bọt mà hấn tiết ra có đúng nguyên chất thuần túy của sự phản xạ thèm ăn hay trộn lẫn vào đó là nước bọt của sự thèm muốn? Nhiều đêm hấn ước ao được ôm cái thân hình tròn lẳn đó vào lòng hùng hổ trút căm thù rồi kệ mẹ nó đến đâu thì đến. Dù gì hấn cũng đã đang đi trên tuyết lộ, chút sĩ khí sót lại ai hiểu cho ả Bạ đồng tù dưới ách quản chế kèm kẹp trên đe dưới búa tinh thần lúc nào cũng bị áp đảo đâm ra giữ thể với nhau. Hồn ai nấy giữ, không dám hó hé hoặc tâm sự điều gì sợ bị gài. Có chia xẻ chỉ biết dùng ánh mắt nhìn nhau để còn chối khi bị đem ra phê bình kiểm điểm. Cứ thế kéo lê thể lếch thếch tẩm thân trong tư thế sẵn sàng chấp chịu bất cứ lúc nào bị còng tay dẫn đi. Không khí bao trùm không còn chút tia hy vọng về một cái gì đó có thể xoa dịu bớt phần nào nghệt thở. Một buổi trưa ngoài bãi lao động khổ sai trong lúc đội hấn xếp hàng ngang mỗi người một cây cuốc để cuốc lật đám đất hoang thì ả quản giáo gọi hấn:

"Này anh kia vào đây"

Ả đứng dưới lùm cây có bóng mát, còn hấn thì đứng ngoài nắng trong tư thế như trời trồng:

"Anh đang làm cái gì thế?"

"Báo cáo cán bộ đang cuốc đất"

"Anh cuốc kiếc như thế hả? Tôi cảnh cáo anh nếu còn chây lười thì đừng trách tôi sẽ có biện pháp cụ thể."

Tiếp theo là bài học phủ đầu thường lệ. Trong khi ả nói, một tay giữ báng súng ak 47 thủ thế, một tay thì xìa xói quơ lên quơ xuống. Nhưng hấn đâu thèm để ý đến tiểu tiết đó, có dịp được đứng gần cô ả cặp mắt hấn ranh mãnh dù không dám nhìn đăm đăm nhưng đại gì không lom khom đĩa vào ngực? Hấn kiểm cái đầu núm vú bằng hạt bắp mà ả cán bộ giấu trong ngực áo. Hôm đó trời nóng, ả trở chứng gì không biết lại mặc chiếc áo ka ki vàng ngắn tay. Trong lúc dạy đời, cánh tay cứ vung lên vung xuống, bất thành lình ả đưa lên sửa lại vành nón cối, cái phút giây nhanh hơn sao xẹt đó, cặp mắt của hấn vô tình ném lượn vào ống tay áo ngắn của ả, đậu lại ở nách và bắt gặp ở đó một chùm lông đen thụ. Bỗng nhiên hấn choáng váng mặt mày, bao nhiêu cảm giác thèm muốn từ trước đến giờ thoáng chốc tan thành mây gió. Thay vào đó là cảm giác buồn nôn, lợm mửa. Lúc này hấn

thực sự thấy mình mất sức. Ước gì được nhào đầu xuống đất chết phúc cho rồi.

Trong giờ giải lao ăn trưa, dù cố gắng cách mấy hăn vẫn không sao nuốt hết chén cơm được phát theo tiêu chuẩn. Trong trại tù mỗi hạt cơm quý bằng hạt ngọc vậy mà hăn lại thờ ơ. Chùm lông nách như những con sâu róm nằm cuộn mình vào nhau ướt ướt tạo nên vết xạm vàng mờ mờ bên ngòai chiếc áo ám ảnh dịch vị hăn buồn buồn nhờn nhợn. Hậu quả của buổi trưa tuyệt thực đột xuất khiến hăn là người và chỉ tiêu lao động được giao phó, vì thế càng tồi tệ hơn. Đương nhiên đêm đó ả cán bộ một thời hăn thầm yêu trộm muốn đâu để gì buông tha. Toàn đội được triệu tập để kiểm thảo hăn. Cả ngày cuộc đất bỏ hơi tai mong đêm về được năm ba phút nghỉ lấy sức vì chuyện hăn mà phải ngồi kiểm điểm suốt đêm. Nương tay với hăn ả cán bộ không chịu. Nặng tay với hăn, dù gì cũng đều là người cùng khổ với nhau. Cả đội lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan mặc sức rửa thầm trong bụng không ngớt lời. Lúc đầu đám bạn tù tính giờ cao định đánh khẽ mong qua mặt ả cán bộ, nhưng ả thuộc loại không phải tay vừa. ả vận dụng quyền lực quăng khiến cả đội muốn điên lên. Cuối cùng chính hăn đổ khùng, cầu mong sự việc được kết thúc cho nhanh.

Hăn tìm cách chọc tức để phe ta có đủ can đảm mà thẳng tay. Hăn mong càng thẳng tay càng tốt, sớm dứt điểm đi ngủ để ngày mai cịn tiếp tục trả nợ quỉ thần. Hăn được toại nguyện. Gần cả trăm ý kiến trên tổng số năm mươi nhân mạng, tổng hợp bao kiến thức học hỏi tích lũy trên đời chĩa vào mục tiêu duy nhất. Hăn mừng rơn khi lãnh được không biết bao nhiêu là tội trạng. Con người ta phàm ở đời khi đã chịu nổi phát đạn đầu tiên rồi thì còn ăn thua gì những viên đạn tiếp theo. Hăn chịu trận đến hồi kết thúc. Trận đấu tanh bành tơi tả còn hơn chiếc áo tù đang đùm đúm trên người. Từ đó hăn đâm ra sợ đàn bà. Càng sợ, hăn càng nghĩ, càng giận miền Bắc vô cùng đã cố công lừa lọc đánh ngã nhào nổi cả một miền Nam vậy mà không sản xuất nổi một cái xú chiêng để hăn lâm vào rắc rối.

Sau trận đòn tình hăn đâm ra hận đàn bà thấu xương. Trong trại tù làm gì có đàn bà cho hăn hận, vì thế người nữ cán bộ quản giáo được hăn đặt lên hàng ưu tiên một. Hăn âm thầm điều tra lý lịch con mẹ gớm ghiếc kia. Sự cất công của hăn cuối cùng cũng có kết quả. Lý lịch của ả được ghi nhận như sau: Nguyễn Thị Được 22 tuổi cha tập kết năm 1954, mẹ thoát ly năm 1960. Nguyễn Thị Được xuất thân từ một gia đình cách mạng thuộc giai cấp bần cố nông. Tiêu chuẩn lý lịch quá tối ưu do đó được tuyển dụng vào ngành công an nhân dân. Hăn cũng chẳng biết điều tra lý lịch của ả để làm gì? Có cơ hội nào trả thù cái con người gây cho hăn nhiều cảm giác kia lại mắc tội là không cạo lông

nách. Cái tội kéo theo nhiều đêm thức trắng của bạn đồng tù để kiểm điểm hẵn chây lười lao động. Bảng thành tích thi đua của hẵn bị ghi vào sổ đen, nhưng điều đó đâu cần thiết. Sổ đen sổ đỏ gì đến giờ đến ngày được xỏ trại thì cũng về thôi. Nếu nhất tù để chờ ngày xử tử thì hơi sức nhất làm gì cho mệt xác, mà nếu bản bỏ được họ sợ gì không bản bỏ. Hẵn cam tâm ở tù trong tư thế lửng lơ con cá vàng mặc thời gian muốn đưa đi đâu thì đưa. Cuối cùng sự ở tù lì lợm cũng có kết quả. Hẵn được thả về trong số những người tù cuối cùng trong đợt xả trại. Cái địa ngục trần gian tưởng chừng không cách gì thoát ra được thế mà hẵn vẫn thoát. Đã vậy hẵn còn được xuất cảnh qua Mỹ cao bay xa chạy cái nơi quá ư rùng rợn kia, chôn sâu quá khứ không mấy làm gì đẹp đẽ. Hẵn dần dà lấy lại quân bình trong tư thế để trở thành nhà văn. Y như thần thoại. Cách đây hơn hai mươi năm có cho hẵn nguyên một thùng kẹo đi chắng nữa hẵn cũng không dám nghĩ mình có được ngày hôm nay. Đã vậy ngày hôm nay bỗng dưng lại có thêm một người đẹp từ trên trời rơi xuống nằm trong túi áo hẵn. Lá thư nàng gửi vừa in ra còn nóng hổi nằm im. Không cần móc ra xem lại hẵn vẫn thuộc lòng:

"Trưa ngày... anh nhớ chờ em tại quán cà phê HIDO nhé. Anh có biết quán cà phê đó không? Nó nằm trên đường Lapalco. Cách đây năm năm nhân một chuyến làm ăn ghé lại New Orleans, em có ngồi ở đó. Lão chủ quán người Ixrael rất hiếu khách. Khung cảnh trong quán thơ mộng và tĩnh lặng, em ghé một lần mà nhớ hoài. Vì lý do riêng anh khỏi phải ra phi trường đón em. Anh cũng chẳng cần biết em đi chuyến bay nào. Anh chỉ biết ngày đó tháng đó chúng ta có một cuộc hội ngộ lần đầu tiên sau hai năm quen nhau. Khoảng 3 giờ chiều em đến, anh nhớ đợi em đừng bỏ về. Sớm hay muộn em vẫn đến. Rất có nhiều cái bất ngờ cho anh cho hai chúng ta".

Khung cảnh quán cà phê: Hẵn+một cái bàn vuông.

Trên mặt bàn một phin cà phê đã vắt cạn nước vào chiếc ly thủy tinh đựng phía dưới. Một cái muỗng nhỏ hẵn cầm tay gõ vào thành ly. Một gói thuốc, một cái hộp quẹt ga và một điếu thuốc đang cháy dở hẵn kẹp trên tay còn lại. Tàn thuốc thò dài ngoẹo đầu qua một bên gục xuống sắp gãy ngọn. Hẵn lơ đãng suy tư. Cả hẵn và điếu thuốc như đang ngủ gục. Hẵn nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, đã đến giờ hẹn. Hẵn chắc lưỡi, đàn bà trên đời này trăm người như một lúc nào cũng trẻ. Họ xem chuyện trẻ hẹn là chuyện đương nhiên như bài bản sách vở đã dạy như thế. "Em không nói em mặc áo màu gì để thử xem anh có thể nhận ra em trong cái quán cà phê nổi tiếng đó hay không nhé?" Bất giác hẵn mỉm cười. Một cái quán vắng vẻ như vậy có được bao nhiêu trự người Việt Nam lai vãng? Đúng là đàn bà.

Dù nàng không ăn mặc gì hết hăn vẫn nhận ra như thường, bởi vì ngoài nàng còn ai là khách Việt Nam? Chỉ cần một người đàn bà VN bước vào quán lúc này bảo đảm 100% người đó là nàng. Hai con mắt hăn ngóng ra cửa còn cái đầu thì suy nghĩ lơ ngơ. Nếu kết thúc chuyện tình của hăn là một happy ending thì hãng AOL phải trả tiền mua tác quyền để dựng lên thiên tình sử qua hệ thống Net vào mục đích quảng cáo khắp toàn cầu: Mỗi tình trên không trung chỉ có ở thế kỷ 21. Bất giác hăn cảm thấy mình lúng túng. Hăn tự hỏi lát nữa đây mình sẽ hành xử ra sao Từ nhỏ đến lớn, hăn là chuyên viên chạy đuổi theo ảo ảnh chưa bao giờ được ảo ảnh đuổi ngược lại Lần này thì bị. Bất chợt hăn nhớ đến thằng bạn xa lơ xa lắc khi còn ở tù chung. Thằng bạn ruột thớ nào thời cuộc đùn đẩy sống chung với nhau Một ngày chủ nhật được nghỉ lao động, mấy thằng con trời sông lạc chợ còn độc thân nhớ nhà ngồi xúm lại tán gẫu Xoay đi quần lại chỉ hai mục chính: thèm ăn và đàn bà. Thằng bạn truyền cho hăn một bí quyết để chinh phục đàn bà. Đàn bà được hiện hữu trên đời này với đầy đủ hỷ nộ ái ố ai lạc dục. Đàn bà rất thèm đàn ông, do đó phải nắm vững thế chủ động tấn công trước thì yếu tố thành công sẽ đạt đến tỉ lệ phần trăm rất cao. Tuy nhiên phải biết thiên thời địa lợi là mấu then chốt trong vấn đề. Khi người đàn bà bằng lòng chịu gặp người đàn ông ở một nơi vắng vẻ thì nhiệm vụ của đàn ông là phải biết sàm sỡ nhưng phải đầy sáng tạo. Có nghĩa là phải biết bốc hốt ngay tức khắc nếu gặp tín hiệu phát đi từ hai con mắt đối phương biểu lộ đồng tình. Nhưng phải nhớ một điều rất cấm kỵ đó là đàn bà rất thích được bốc hốt khi chỉ có hai người và rất ghét khi có ba người. Vì thế khi có sự hiện diện của nhân vật thứ ba thì phải biết ẩn nịnh chờ thời, đừng vội vã hấp tấp. Để bảo vệ sĩ diện, đàn bà dám làm bất cứ chuyện gì, ngay cả chuyện phang nguyên chiếc giày vào đầu. Quán cà phê trưa nay vắng khách yếu tố địa lợi đã có chỉ chờ con mối lọt bẫy Hăn tự hỏi giữa hăn và nàng ai là con mối của ai Trong cuộc tình tay đôi nàng đang nắm thế chủ động. Nàng là chủ của nhiều cơ sở thương mại có nhiều đại lý trên khắp nước Mỹ, mức thu nhập đủ sức bảo trợ những buổi đại nhạc hội có tính cách từ thiện, nàng cũng đã từng có thành tích trong các cuộc lạc quyền. Còn hăn bất quá chẳng qua chỉ là một tên cù bơ cù bất được trời trang bị cho cái khiêu văn chương nghèo xơ rơ xác rác " Em đến xứ sở này theo diện xuất cảnh bán chính thức vào năm 1979. Những năm đầu thật là khó khăn em phải lăn chài làm đủ mọi thứ nghề. Từ xắt rau cho nhà hàng Tàu đến thợ may sau cùng là business. May là khi đi em có mang theo một ít tài sản do cha mẹ để lại đủ để gầy vốn và gần 20 năm nay từ số vốn tích lũy em đã tạo cho mình một cuộc sống tương đối thành công. Em lo làm ăn đến nỗi quên cả chuyện lấy chồng. Khi nhìn lại thì tuổi xuân sắc đã muốn trôi qua May là em được quen biết anh, âu cũng là một cơ duyên tiền định. Nhan sắc em không đến nỗi tệ anh có

thể yên tâm" Hãn mơ màng nghĩ đến những ngày trong tương lai, biết đâu được một quá khứ hãi hùng, một hiện tại không lấy gì làm hứa hẹn cho loại người lơ thầy lơ thợ như hãn có cơ may thay đổi Đây có phải lần đổi đời cuối cùng kể từ sau 1975? Lòng hãn đang tràn đầy hy vọng. Ngồi lâu cũng mỏi, nhất là ngồi đợi chờ. Hãn vươn vai định làm một cử chỉ dư thừa như là mời thêm một điều thuốc chẳng hạn, thì lúc đó cửa quán mở rạ Mùi nước hoa theo gió bên ngoài lùa vào khứu giác của hãn. Mùi chanel No5 mà những người đàn bà á đông thường dùng. Hãn có một biệt tài, dù bịt kín hai mắt lại chỉ cần ngửi mùi nước hoa thôi hãn có thể phân biệt đối tượng là đàn ông hay đàn bà. Nếu là đàn bà hãn cũng có thể phân biệt gần như chính xác loại đàn bà thuộc sắc dân nào Mùi thơm ngát đầy ngây ngất đó hãn không cần nhìn lên cũng biết người vừa bước vào quán là đàn bà lại là đàn bà á đông. Y chang như dự đoán, người đàn bà nhan sắc không lấy gì làm hấp dẫn với khổ người tròn trịa được gói trong bộ serie mắc tiền đứng ngay cửa đưa mắt quét chung quanh. Hãn không cần đứng dậy vội vì nếu đúng là nàng thì nàng phải biết người đàn ông Việt Nam duy nhất đang ngồi đây chính là hãn. Đúng như vậy, sau khi đảo mắt một vòng, người đàn bà tiến lại:

"Xin lỗi"

Hãn nhòen miệng cười:

"Có phải Lệ Hằng đó không?"

"Dạ em đây. Còn anh ? Hàn Vũ?"

Hãn gật đầu

"Anh chờ em lâu chưa?"

Giọng nói Bắc Kỳ thuộc vùng ngoại ô quê mùa cứng và khó nghe, nhưng không sao. Mùi nước hoa sực nức đủ sức đánh át cái khuyết điểm không lấy gì làm quan trọng đó. Hãn trả lời nhẹ nhàng:

"Cũng vừa mới đây thôi"

Hãn đứng dậy làm một nghĩa cử lịch sự kéo ghế cho người không được đẹp lắm ngồi. Sau vài câu mào đầu xã giao lấy bình tĩnh để giành thể chủ động, người đàn bà có tên Lệ Hằng đi vào câu chuyện rất bài bản và trực khởi:

"Em tính mở một đại lý tại đây. Người em chọn đại diện cho em là anh.

Chuyến này em kết hợp một công hai ba chuyện. Tình yêu em không có nhưng tiền em rất nhiều. Đàn ông chung quanh em vô số. Thường thì không ai dám làm em mất lòng một điều gì. Em biết họ không thương yêu gì em. Họ đến với em chẳng qua vì tiền. Hiện em đang ở một cái nhà rộng 4000 square feet, ở một mình. Cũng có mấy cô bạn gái cứ mỗi cuối tuần dắt bạn trai về em chán quá đuổi đi hết rồi. Em cần một người đàn ông hiểu được em, nhưng em tìm hoài không thấy. Cứ thế em sống trên đồng tiền do công việc làm ăn đưa đến, cơ đơn lắm. Hồi em bỏ nước ra đi, cứ nghĩ qua đây thành công rồi thì kiếm chồng không có gì là khó. Vậy mà khó đó anh, khi không có tiền ao ước làm sao có tiền, khi có tiền rồi nhìn ai đến với em sao thấy họ không thật lòng. Nhớ những ngày còn ở trong nước đồng tiền kiếm được cũng do từ sự khôn lanh mà ra"

Hắn hỏi:

"Ở trong nước em làm sao để có tiền?"

"Anh còn nhớ lúc nhà nước cho xuất cảnh theo diện bán chính thức không? Qui định mỗi đầu người là mười cây. Em đặc trách khâu thụ. Em ra giá 11 cây. Sau vài chuyến em có đủ số vàng cần thiết để thực hiện chuyến đi."

"Với số vàng kiếm được nhiều như vậy sao em không ở lại để hưởng?"

"Ở sao được anh. Trước sau gì mà không bị lộ, em phải lo thủ thân trước. Ra nước ngoài có ai biết ai là ai đâu".

Trong lúc nàng nói, hắn dăm dăm nhìn. Khuôn mặt vô cùng quen thuộc, hình như như gặp ở đâu đó. Hắn nhíu mày cố vận dụng tất cả những khả năng còn sót lại của não bộ.

"Anh đang làm gì thế?"

Anh đang làm gì thế? Cái câu hỏi này với cái giọng Bắc trọ trọ nặng trĩu này làm hắn giật mình. Cái câu hỏi một buổi trưa nào đứng như trời trồng ngoài nắng làm sao quên được. Cũng câu hỏi này dẫn đến hậu quả của nhiều đêm thức trắng để học tập kiểm điểm vì một chuyện tình không đoạn kết. Hắn chăm chú nhìn nàng, lần này trí nhớ của hắn đã được khẳng định. Nàng đúng là nàng. Đúng là oan gia. Hắn hỏi:

"Ngoài tên Lê Hằng ra, em còn có tên nào khác?"

Nàng ngạc nhiên:

"Sao anh lại hỏi vậy"

"Chỉ buột miệng thôi"

"Em có tên khác thiệt đó anh. Cái tên hồi còn ở trong nước xấu hoặc hà"

"Tên gì có thể nói cho anh nghe được không?"

"Tên Được đó anh. Tên Được mà không được gì hết, đến nỗi bây giờ vẫn còn phòng không chiếc bóng."

Người hấn nổi gai. Hấn nhớ lại hoàn cảnh tù tội của mình. Tưởng rằng đã thoát mà vẫn không thoát được. Tưởng đã thay đổi mà vẫn chưa thay đổi Cuộc sống xoay vòng tròn như một chu kỳ. Cả cuộc đời hấn cứ đâm đầu say mê vào toàn phản ngược. Chẳng lẽ thất tình thêm một lần nữa Nhưng thất tình có gì ghê gớm đâu mà phải ngán? Còn hơn là phải chung chạ với một ám ảnh không rời. Đời sống con người qua ba thời kỳ: thời kỳ quá khứ, thời kỳ hiện tại, thời kỳ tương lai. Thời kỳ quá khứ, hấn đã từng sợ con người trước mặt, nếu nhắm mắt chấp nhận hiện tại thì tương lai có khác gì quá khứ? Hấn rùng mình. Trong lúc nàng làm một cử chỉ mở bóp ra để lấy cái gương và cái lược. Cánh tay trần mà bàn tay cầm chiếc lược nàng vói lên chải mái tóc, hấn lom khom theo phản xạ, ánh mắt mon men trượt lên cánh tay múp míp len vào nách. Hấn nhìn xây xẩm chưa kịp hồn hồn thì nghe nàng nũng nịu:

"Anh này kỳ, nhìn người ta đăm đăm thấy mà bắt sợ."

Bỗng nhiên hấn chợt thấy buồn nôn như buổi trưa nào còn trong trại cải tạo, mặc dù nơi này hiện giờ là nước Mỹ

Quan Dương